

Former, under hvilke man stadig føler sig orienteret i Arbejdslønnens Status, saaledes vil det vel ogsaa være muligt at overvinde denne Banfelighed her til Lands. Jeg skal derfor hensille, at man vedtager Dagsordenen i den Form, hvori den foreligger. Jeg tror ikke, at det vil kunne siges, som den højtærede Minister udtalte, at den ikke vil have nogen virkelig Betydning, at den vil være overflødig. Den vil i alt Fald, naar den vedtages, have den Betydning, at være et Udtryk, for hvad der er den herskende Mening her i Folketinget. Den vil være et Indstød i den offentlige Forhandling om, hvorledes Arbejdsforholdene bedst ordnes, og jeg tror, at det vil faa sin Indflydelse, og praktisk ogsaa have sin Betydning for Regeringen at have en saadan Udtalelse med sig i sit Arbejde.

N. Andersen (Listed Amts 3dje Valgkreds): Jeg paastøner den Udtalelse, som vi nu for et Øjeblik siden hørte af den ærede Ordfører, at man ikke i Udvalget havde tilfigtet at ville faste nogen Skygge hen over den Samfundsklasse, som omhandles i Dagsordenen. Jeg paastøner det, fordi jeg er ret enig med den ærede Ordfører dert; jeg tror heller ikke, at det har været Udvalgets Mening. Men det er ikke nogen stor Glæde, at man ikke har ment det, naar man desuagtet gør det, og jeg maa fastholde, at hvis man vedtager denne Dagsorden, saa kaster man en Skygge over den Samfundsklasse, der gaar under Fællesbegrebet Entreprenører, idet man opfordrer Regeringen til imod disse Folk at træffe en Undtagelsesforanstaltning, som Regeringen ikke opfordres til at træffe over for nogen anden Del af Samfundet. Den ærede Ordfører mente, at man ikke kastede nogen Skygge over en Mand derved, at man paa Forhaand forlanger Garantier for, at han opfylder, hvad han paatager sig. Nej, det er muligt, at under visse Omstændigheder kan det være saa, at man ikke kan føle sig stødt ved en saadan Forbring. Men den ærede Ordfører glemte, at ogsaa paa dette Punkt er det en Undtagelsesbestemmelse, der træffes, thi der er ikke tænkt eller sagt et Ord om, at den anden af de kontraherende Parter skal stille Garantier for Opfyldelsen af sin Del af Forpligtelserne. Forholdet er her saaledes, at man ved en Undtagelsesbestemmelse opfordrer Regeringen til at træffe en ganske særegen Foranstaltning imod en vis Del af Samfundet, for at disse enkelte Samfundsmedlemmer ikke skulle bedrage deres Medborgere, og det paastaar jeg fremdeles kan ikke være berettiget, for der foreligger Eksempler paa, at noget saa-

dant har fundet Sted. Hvis man ikke vil afvente den Tid, da man kan fremføre Eksempler paa, at der er noget galt paa Jærde, at der sker noget i dette Forhold, som ikke bør ske, saa paastaar jeg, at det er uberettiget, at det er usforsvarligt at anmode Regeringen om at træffe særlige Foranstaltninger, thi vi staa jo ikke paa bar Bund i denne Henseende; vi staa ikke paa det Tidspunkt, da vi begynde med at opdraage Folk til at paatage sig Udførelsen af offentlige Arbejder; vi have rig Erfaring for, at man har ladet offentlige Arbejder udføre gennem Entreprenører, uden at Arbejderne ere komne til at lide noget derunder eller i fjerneste Maade ere blevne bedragne for, hvad der redeligt kunde tilkomme dem. Jeg vil derfor vedblivende stemme imod Resolutionen og anmode Tinget om ikke at vedtage den.

Ordføreren (Trier): Jeg er ganske enig med den foregaaende Taler i, at det, hvis man i al Almindelighed vilde lovgive om Forholdet mellem Entreprenører og deres Arbejdere, vilde være en Undtagelsesforanstaltning, men her er der ikke Tale om dette, her er jo kun Tale om Staten og dens Forhold gennem de Entreprenører, den sætter sig i Forbindelse med, til de Arbejder, der udføres paa dens egne Vegne. Det kan dog sikkert ikke siges at være nogen Undtagelsesbestemmelse, at man, idet man ordner det kontraktmæssige Forhold, saa ogsaa fra Statens Side skaffer de Garantier, man anser for nødvendige, for at Udbyttet af Statens Arbejde i Form af Arbejdsløn kommer Arbejderne paa upassende Maade til gode. Det er, som sagt, ikke paa Grundlag af nogen Misillid til Entreprenørerne som saadanne, at man udtaler dette Krav, men kun en naturlig Forpligtelse, man peger paa, hvor det gælder Arbejde, der staar i Forhold til Staten, en Udtalelse af, hvad man anser for den naturlige Ordning mellem Staten som Arbejdsgiver paa den ene Side og dem, der skulle udføre Statens Arbejde, paa den anden Side. Det er, saa at sige, en Garantier paa sine egne Vegne, man opfordrer Staten til at give, idet de Arbejdere, der udføre dens Arbejder, have en vis Ret til at mene, at det ikke er Arbejde af en ganske almindelig privat Karakter, de have at gøre med, men, at det ved at være Statsarbejde, giver dem en særlig Sikkerhed for deres berettigede Krav. Hvis man ved at laa de i Dagsordenen indeholdte Punkter fast, kan, hvad jeg tror er muligt, tilvejebringe en større Tryghedsfølelse hos den arbejdende Befolkning, for saa vidt den træder i Forhold til Stats-